

Spis Aprk 36/2015 byl spojen se spisem Aprk 14/2015 a pod touto spisovou značkou bylo rozhodnuto takto:

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Lenky Matyášové a soudců JUDr. Radana Malíka a JUDr. Lenky Kaniové v právní věci žalobce: **Gallery MYŠÁK a. s.**, se sídlem Vodičkova 710/31, Praha 1, zast. advokátem JUDr. Tomášem Hlaváčkem, se sídlem AK RHK, s. r. o., Kořenského 15/1107, Praha 5, proti žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**, se sídlem Masarykova 31, Brno, o návrhu žalobce na určení lhůty k provedení procesního úkonu dle § 174a zákona č. 6/2002 Sb., o soudech, soudcích, přísedících a státní správě soudů a o změně některých dalších zákonů ve věcech vedených u Městského soudu v Praze pod sp. zn. 7 Af 18/2012, sp. zn. 6 Af 52/2012, sp. zn. 10 Af 43/2012, sp. zn. 9 Af 52/2012, sp. zn. 10 Af 44/2012, sp. zn. 5 Af 50/2012, sp. zn. 8 Af 42/2012, sp. zn. 5 Af 52/2012, sp. zn. 6 Af 51/2012, sp. zn. 9 Af 51/2012, sp. zn. 10 Af 45/2012, sp. zn. 11 Af 51/2012, sp. zn. 5 Af 51/2012, sp. zn. 5 Af 49/2012, sp. zn. 8 Af 41/2012, sp. zn. 6 Af 53/2012, sp. zn. 9 Af 50/2012, sp. zn. 9 Af 53/2012, sp. zn. 11 Af 52/2012, sp. zn. 8 Af 43/2012, sp. zn. 5 Af 53/2012, sp. zn. 8 Af 44/2012,

t a k t o:

I.

Věci vedené u Nejvyššího správního soudu pod sp. zn. Aprk 14/2015 (7 Af 18/2012),
 sp. zn. Aprk 17/2015 (6 Af 52/2012), sp. zn. Aprk 20/2015 (10 Af 43/2012),
 sp. zn. Aprk 23/2015 (9 Af 52/2012), sp. zn. Aprk 26/2015 (10 Af 44/2012),
 sp. zn. Aprk 29/2015 (5 Af 50/2012), sp. zn. Aprk 32/2015 (5 Af 52/2012),
 sp. zn. Aprk 35/2015 (8 Af 42/2012), sp. zn. Aprk 16/2015 (6 Af 51/2012),
 sp. zn. Aprk 19/2015 (9 Af 51/2012), sp. zn. Aprk 22/2015 (10 Af 45/2012),
 sp. zn. Aprk 25/2015 (11 Af 51/2012), sp. zn. Aprk 28/2015 (5 Af 51/2012),
 sp. zn. Aprk 31/2015 (5 Af 49/2012), sp. zn. Aprk 34/2015 (8 Af 41/2012),
 sp. zn. Aprk 18/2015 (6 Af 53/2012), sp. zn. Aprk 21/2015 (9 Af 50/2012),
 sp. zn. Aprk 24/2015 (9 Af 53/2012), sp. zn. Aprk 27/2015 (11 Af 52/2012),
 sp. zn. Aprk 30/2015 (8 Af 43/2012), sp. zn. Aprk 33/2015 (5 Af 53/2012),
 sp. zn. Aprk 36/2015 (8 Af 44/2012)

s e s p o j u j í ke společnému řízení

a nadále bude o nich vedeno řízení pod sp. zn. Aprk 14/2015.

II.

Městský soud v Praze **je p o v i n e n** rozhodnout ve věcech vedených pod sp. zn. 7 Af18/2012, sp. zn. 6 Af 52/2012, sp. zn. 10 Af 43/2012, sp. zn. 9 Af 52/2012, sp. zn. 10 Af 44/2012, sp. zn. 5 Af 50/2012, sp. zn. 8 Af 42/2012, sp. zn. 5 Af 52/2012, sp. zn. 6 Af 51/2012, sp. zn. 9 Af 51/2012, sp. zn. 10 Af 45/2012, sp. zn. 11 Af 51/2012, sp. zn. 5 Af 51/2012, sp. zn- 5 Af 49/2012, sp. zn. 8 Af 41/2012, sp. zn. 6 Af 53/2012, sp. zn. 9 Af 50/2012, sp. zn. 9 Af 53/2012, sp. zn. 11 Af 52/2012, sp. zn. 8 Af 43/2012, sp. zn. 5 Af 53/2012, sp. zn. 8 Af 44/2012 nejpozději **ve lhůtě do 30. 6. 2015**,

III.

Žalobci **se p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení ve výši **19.094 Kč**; tato částka bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 1 měsíce od právní moci tohoto usnesení k rukám advokáta JUDr. Tomáše Hlaváčka.

O d ů v o d n ě n í:

Nejvyšší správní soud z předložených spisů zjistil, že žalobce podal dne 24. 11. 2012 u Městského soudu v Praze (dále „městský soud“) celkem 22 žalob proti rozhodnutí Finančního ředitelství pro hlavní město Prahu, ve věci doměření daně z převodu nemovitostí. Žalobce uplatnil v jednotlivých daňových přiznáních dle § 20 odst. 7 zákona č. 357/1992 Sb., o dani dědické, darovací a dani z převodu nemovitostí, osvobození od daně z převodu jednotlivých bytových jednotek, nebytových jednotek včetně souvisejících spoluvlastnických podílů na společných částech domu, který jako stavebník postavil, a následně prodal jednotlivé bytové jednotky vč. souvisejících prostor, a to. Správce daně uplatněné osvobození žalobci neuznal a doměřil z převodu daň z převodu nemovitostí. Žalobce současně požádal o přiznání odkladného účinku. Odkladný účinek soud žalobám nepřiznal a ani je nespojil ke společnému projednání, byť žalobce takový postup s ohledem na povahu věci navrhoval.

Žalobce dne 3. 4. 2015 podal u městského soudu v jednotlivých věcech výše uvedených samostatné návrhy na určení lhůty k provedení procesního úkonu dle § 174a zákona č. 6/2002 Sb., o soudech a soudcích; tyto byly postoupeny dne 16. 4. 2015 Nejvyššímu správnímu soudu. Vzhledem k tomu, že návrhy byly stran námitek žalobce identické a směřovaly rovněž k posouzení věcí skutkově i právně shodných (přitom i vyjádření jednotlivých senátů městského soudu ve věci rozhodujících se argumentačně nelišila, přitom odůvodnění se opíralo o zákonný postup soudu dle § 56 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, jakož i počty dosud nevyřízených věcí předcházejících věci žalobce), Nejvyšší správní soud spojil jednotlivé návrhy na určení lhůty ke společnému řízení (viz § 112 o. s. ř.).

Žalobce v návrzích shrnul dosavadní stav řízení, kdy již byly učiněny veškeré procesní úkony, které bylo třeba učinit, poukazuje na to, že ve všech případech souhlasil (stejně tak i žalovaný) s rozhodnutím ve věci bez jednání, současně též poukázal již v žalobě na rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 5 Afs 71/2012 - 37, který skutkově i právně zcela shodnou věc řešil, a existuje tedy relevantní právní výklad obdobné situace. Upozorňuje rovněž na to, že i sám městský soud z uvedeného rozsudku NSS vycházel ve věci, o níž rozhodl dne 21. 8. 2013 rozsudkem č. j. 9 Af 36/2010 - 68. K dotazu žalobce na stav řízení, který žalobce učinil v říjnu 2014, městský soud konstatoval, že rozhodnutí nebrání žádná procesní překážka, ale věc podle pořadí a nápadu dosud nepřišla na pořad projednání a rozhodnutí. Žalobce uvádí, že si je vědom přetížení agendy správního soudnictví u městského soudu obzvláště, nicméně má za to,

pokračování

že nápad předchozích věcí, které soudu znemožňují rozhodnout o jeho žalobních návrzích v přiměřené době, nelze přičítat na vrub účastníkům; odkazuje v této souvislosti na rozhodovací praxi Nejvyššího správního soudu (např. usnesení ze dne 10. 10. 2013, č. j. Aprk 63/2013 - 82, nebo č. j. Aprk 62/2013 - 39, ze dne 10. 10. 2013).

Žalobce připomíná, že již při podání žalobních návrhů upozornil městský soud na shodný skutkový obsah s dříve zahájenou věcí sp. zn. 9 Af 36/2010 a na vhodnost řízení spojit, či jinak koordinovat, s cílem dosáhnout maximální hospodárnosti řízení jak pro účastníky, tak pro příslušný soud; tento podnět zůstal ze strany soudu bez odezvy.

Žalobce podotýká, že současně s podáním žalob požádal o přiznání odkladného účinku; soud odkladný účinek žalobám nepřiznal; v důsledku toho vznikla žalobci povinnost uhradit daň, jejíž vyměření žalobami napadá. Žalobci bylo v souvislosti s podáním návrhu na odkladný účinek vydáno správcem daně rozhodnutí o posečkání úhrady daně, a to do konce roku 2012. Protože však odkladný účinek nebyl poskytnut, a soud ve lhůtě poskytnuté správcem daně na základě rozhodnutí o posečkání nerozhodl, žalobce vyměřenou daň s příslušenstvím uhradil.

Pokud tedy žalobce nyní se svojí žalobou uspěje, což lze za předpokladu předvídatelnosti soudního rozhodování s přihlédnutím k již rozhodnuté věci sp. zn. 9 Af 36/2010 důvodně očekávat, nastane situace upravená v § 254 daňového řádu, tzn., že vedle povinnosti správce daně vrátit žalobci již zaplacenou daň, mu vznikne též povinnost zaplatit žalobci úrok z neoprávněného jednání správce daně kompenzující nárok daňového subjektu za náhradu škody (jak žalobce ve svém návrhu na přiznání odkladného účinku předjímal).

Průtahy ve vedeném soudním řízení jsou dle žalobce nesprávným úředním postupem finančně zatěžujícím správce jiné kapitoly státního rozpočtu, než kapitoly, ze které je financováno soudnictví. Žalobce konstatuje, že návrh na určení lhůty, který podává, zcela zjevně není návrhem šikanózním, ale, v nadsázce řečeno, ho podává i ve svého druhu veřejném zájmu, a do jisté míry proti svému vlastnímu zájmu, neboť dále narůstající předpokládaný úrokový výnos neoprávněně zaplacené daně by pro něj byl atraktivní příjmovou položkou.

Žalobce má za to, že nejen, že účastníci sporu nijak nezapříčinili nepřiměřenou dobu projednávání věci soudem, ale že žalobce sám v rámci svých možností, a v jistém smyslu i nad jejich rámcem, učinil vše pro to, aby k průtahům v soudním řízení nedocházelo, a aby doba řízení sama neměla negativní dopady na žádného z účastníků. Navrhuje, aby Nejvyšší správní soud určil městskému soudu lhůtu, v níž je povinen rozhodnout, a to do 30. 6. 2015. Současně žalobce požádal o přiznání náhrady nákladů řízení, a to v každé jednotlivé věci 4.114 Kč.

Nejvyšší správní soud podaný návrh na určení lhůty k provedení procesního úkonu shledal důvodný.

Řízení o návrhu na určení lhůty k provedení procesního úkonu, upravené v § 174a zákona o soudech a soudcích, představuje promítnutí zásad spravedlivého procesu z hlediska naplnění práva účastníka nebo jiné strany řízení na projednání jeho věci bez zbytečných průtahů, zakotveného zejména v čl. 38 odst. 2 Listiny základních práv a svobod.

V řízení podle § 174a zákona o soudech a soudcích Nejvyšší správní soud rozhoduje o návrhu na určení lhůty. Znamená to, že zjistí-li neodůvodněné průtahy v řízení spočívající zejména v tom, že příslušný soud poté, kdy obdrží podání ve věci, v přiměřené době nečiní žádné úkony, věci se vůbec nezabývá, aniž by pro takový postup existovaly ospravedlnitelné důvody, anebo činí úkony s nedůvodnou časovou prodlevou, usnesením určí tomuto soudu lhůtu,

ve které má úkon učinit, resp. ve které má rozhodnout. Průtahy v řízení tak znamenají, že v soudním procesu dochází k neodůvodněně pomalému vyřizování věci napadlé příslušnému soudu či dokonce ke vzniku excesivního stavu, kdy dochází k nečinnosti soudu.

Nejvyšší správní soud rovněž opakovaně konstatoval, že průtahy v řízení neznamenají pouze excesivní stav, kdy dochází k nečinnosti soudu, ale lze je konstatovat i tehdy, dochází-li v soudním procesu postupem soudu k neodůvodněně pomalému vyřizování věci. Průtahy v řízení tedy lze spatřovat rovněž v tom, že příslušný soud poté, kdy obdrží podání ve věci, v přiměřené době nečiní žádné úkony, věci se vůbec nezabývá, aniž by pro takový postup existovaly ospravedlnitelné důvody, anebo činí úkony s nedůvodnou časovou prodlevou, činí úkony, jichž není v řízení třeba, či postupuje jinak neúčelně.

Nejvyšší správní soud na tomto místě konstatuje, že nikterak nepochybně, že soud je povinen vyřizovat věci podle pořadí nápadu, nicméně, jak již opakovaně konstatoval, odkazy soudu na pořadí vyřizovaných věcí a počty dosud nevyřízených předcházejících věcí, bez dalšího zásadně nepředstavují důvody, které by mohly být interpretovány jinak než jako organizační problémy, které však v tomto směru nemohou jít k tíži navrhovatele. V této souvislosti lze odkázat na konstantní judikaturu Ústavního soudu, který opakovaně ve svých rozhodnutích uvádí, že „*průtahy v řízení nelze ospravedlnit obecně známou přetížeností soudů; je totiž věcí státu, aby organizoval své soudnictví tak, aby principy soudnictví zakotvené v Listině a Úmluvě byly respektovány a případné nedostatky v tomto směru nemohou jít k tíži občanů, kteří od soudu právem očekávají ochranu svých práv v přiměřené době*“ (viz např. nález sp. zn. IV. ÚS 55/94, nález sp. zn. I. ÚS 663/01, nález sp. zn. III. ÚS 685/06, nález sp. zn. IV. ÚS 391/07 a další).

Nejvyšší správní soud konstatuje, že stav řízení, kdy soud již vykonal veškeré úkony nutné k tomu, aby mohl rozhodnout, nicméně v dané věci, která nemá přednostní režim, stále nerozhodl, jelikož rozhoduje věci, které napadly dříve, není sensu stricto známkou průtahu v řízení. Podstatné zde však je, aby řízení nebylo v tomto stavu udržováno po nepřiměřenou dobu. Soudní řád správní respektuje objektivní realitu v českém soudnictví, kdy rozhodující soudci či senáty mají v jednom okamžiku vícero běžících řízení, některá z nich již připravená k rozhodnutí a postupně v nich vydávají rozhodnutí, přičemž ostatní věci na rozhodnutí „čekají“. To samo o sobě není zapovězeno z hlediska požadavků spravedlivého procesu, které obecně nepředvídají vydání rozhodnutí ihned, jak je to možné, ale pouze brání tomu, aby doba řízení nebyla nepřiměřeně dlouhá.

Pro posouzení předložených návrhů v nyní projednávané věci vzal Nejvyšší správní soud za rozhodující, že žaloby byly podány již v listopadu roku 2012, navrhovatel uhradil soudní poplatky; žaloby nevykazovaly vady, které by bylo třeba odstraňovat, soud disponuje správními spisy i vyjádřeními navrhovatele i žalovaného, v řízení nevystupují žádné jiné osoby zúčastněné; nelze pominout ani fakt, že soud již ve skutkově i právně shodné věci rozhodoval a existuje zde konstantní judikatura. Nejvyšší správní soud přihlédl rovněž k dosavadnímu postupu v řízení, který městský soud zaujal (resp. k návrhu žalobce na spojení věcí nezaujal), k povaze věci a významu řízení pro navrhovatele, jakož i k dalším dopadům, které jsou na rozhodnutí soudu závislé. Nejvyšší správní soud pro posouzení důvodnosti návrhů nemohl ani přehlédnout, že k předmětným převodům došlo v roce 2008, přitom zásadní a prvotní žalobní námitkou, kterou navrhovatel ve svých návrzích uplatnil, je námitka prekluze, přičemž její posouzení je otázkou ryze právní a nevyžaduje ze strany soudu rozsáhlé dokazování či objasňování skutkového stavu.

Ze všech shora uvedených důvodů Nejvyšší správní soud s ohledem na dosavadní postup městského soudu v jednotlivých věcech, jakož i s přihlédnutím ke své konstantní judikatuře,

pokračování

dospěl k závěru o oprávněnosti podaných návrhů, neboť dobu, po kterou se žalobci dosud nedostalo rozhodnutí, již nelze z hlediska čl. 38 odst. 2 Listiny základních práv a svobod ospravedlnit, a považovat ještě za přiměřenou.

Návrhy navrhovatele byly uznány oprávněné; ve smyslu poslední věty § 174a odst. 8 zákona o soudech a soudcích v takovém případě hradí náklady řízení o něm stát. Z obsahu spisu soud zjistil, že zástupce žalobce učinil 22 úkonů (podání návrhu).

Soud rozhodl o náhradě nákladů řízení v souladu s vyhl. č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), přitom postupoval při jejím vyčíslení podle § 9 odst. 1, podle kterého vycházel z tarifní hodnoty 10.000 Kč; podle § 12 odst. 3 při spojení dvou a více věcí, pro něž spojení ke společnému projednání není stanoveno jiným právním předpisem, se za tarifní hodnotu považuje součet tarifních hodnot spojených věcí; v daném případě 22 x 10.000, tj. 220.000 Kč; podle § 7 bod 6. sazba mimosmluvní odměny za jeden úkon právní služby činí 9.180 Kč; s ohledem na skutečnost, že úkony advokáta (jednotlivé podané návrhy) byly totožné, s výjimkou odlišnosti identifikačních údajů stran napadených rozhodnutí žalovaného a spisových značek žalobních návrhů, soud přiznal náhradu nákladů pouze za jeden úkon; advokátovi dále náleží paušální náhrada hotových výdajů dle § 13 odst. 3 ve výši 22x 300 Kč, tj. 6.600 Kč, celkem tedy 15.780 Kč; vzhledem k tomu, že advokát je plátcem DPH, zvyšuje se vypočítaná odměna o 21 % DPH, tj. 3.314 Kč, celkem tedy 19.094 Kč.

Poučení: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 4. května 2015

JUDr. Lenka Matyášová
předsedkyně senátu